

1

In deze duisternis is een landweg net een tunnel. Koplampen komen niet verder dan honderd meter. Bomen schieten links en rechts langs je heen. Sneeuwvlokken vliegen als fonkelende sterretjes tegen de voorruit. Frank Driessen kent iedere meter asfalt in het glooiende landschap van Zuid-Limburg op zijn duimpje, maar op deze afgelegen stukken blijft hij nog altijd op zijn hoede. Je weet nooit wat er midden in de nacht voor je motorkap springt. De gillende sirenes boven op de politiewagen zullen veel beesten afschrikken. Maar lang niet allemaal.

Waarom juist nu die sneeuw? Het heeft al in tijden niet echt meer gesneeuwd. En nu ligt er een dikke laag op de onverlichte landweg. Frank knijpt in het stuur tot zijn knokkels er wit van worden. Alsof dat ook maar iets uitmaakt.

‘Zal ik anders rijden, Frank?’ zegt zijn collega Niels op de passagiersstoel. ‘Ik durf wel naar zijn drie te schakelen.’

Bijdehand. Toen Frank nog zo’n puppy was had hij het niet in zijn hoofd durven halen om zo tegen een

ouwe rot te praten. Maar Frank weet dat hij er geen punt van moet maken. De tijden zijn veranderd.

‘Als ik volgend jaar met pensioen ben mag je racen wat je wil.’

‘Zorg je er wel voor dat je dat haalt?’ zegt Niels terwijl hij Frank een tikje op zijn uitpuilende buik geeft. ‘Nog even en de wagen zakt door zijn assen.’

‘Opgepast. Er is nog genoeg ruimte in de kofferbak.’

Niels grinnikt, snapt dat hij niet door moet duwen nu.

Het is waar, Frank ziet het zelf heus wel. Dat zijn broeken amper nog dicht kunnen. Dat zijn riem twee gaatjes groter zit. Dat een klein stukje traplopen al voor een dikke laag zweet op zijn rug zorgt. Sinds zijn Josje door de grote K is meegenomen eet hij alleen nog maar rommel. De magnetronmaaltijden van de supermarkt komen niet eens in de buurt van de kookkunsten die hij veertig jaar gewend is geweest, maar zelf komt hij nog steeds niet verder dan een gebakken ei. Ze heeft hem veel te veel verwend al die jaren, maar wat gaat hij op zijn leeftijd nog doen? Op kookcursus?

‘Centrale voor tien-zestien,’ klinkt er over de porto.

‘Tien-zestien luistert,’ antwoordt Niels.

‘Hoe ver moeten jullie nog? Ze blijven maar bellen, totaal in paniek.’

‘We zijn er bijna, Jennie. Maar Frank is vergeten waar het gaspedaal ook alweer zit.’

Frank glimlacht. Hij kan het niet helpen, hij mag Niels wel. ‘Hou jij je klep nou maar.’

Hij is een van de goeien, die Niels Hupperts. Het soort kerel dat ze hard nodig hebben bij de politie. Jong. Sterk als een beer. Hart en ziel voor Limburg.

Laat zich door niets of niemand intimideren. Maar hij heeft de gruwelen van dit werk nog niet gezien.

Niet echt.

Plotseling trapt Frank vol op de rem. Midden op de weg staat een man wild met zijn armen te zwaaien. Met slippende banden komt de politiewagen tot stilstand; een halve meter verder en de man had eronder gelegen. Frank kijkt Niels zwijgend aan.

Durf er eens wat van te zeggen.

Een tweede man stapt het asfalt op, minstens zo van slag als de eerste. Frank pakt de porto. ‘Centrale, dit is tien-zestien. We zijn ter plaatse.’

Niels maakt zijn gordel los en bekijkt de schreeuwende mannen met argwaan. ‘Wat denk je, Frank? Lsd? Ayahuasca? Paddo’s?’

‘Hm,’ antwoordt Frank. Hij noteert vlug de tijd in zijn boekje en stapt naar buiten. Hij heeft deze blikken eerder gezien. En van drugs was toen geen sprake.

De mannen zijn totaal onverstaanbaar. Frank probeert hun taal te achterhalen. Frans? Spaans? Nee, Italiaans. Dit gaat lastig worden.

‘Kalm aan, jongens. Er kan jullie niks meer gebeuren.’ Frank weet dat de mannen hem niet zullen verstaan, maar hoopt dat zijn toon en lichaamstaal voor zichzelf spreken. Het belangrijkste nu is om ze te laten kalmeren. De taalbarrière komt straks wel.

‘Rustig!’ brult Niels, een hand op zijn dienstwapen. *‘Calm down! Now!’*

‘Dat helpt niet, Hupperts.’ Frank weet als enige de rust te bewaren. ‘Werkt alleen maar averechts.’

De twee Italianen staan strak van de spanning, ogen opengesperd van angst. Frank legt zijn hand op de

schouder van de eerste, haalt diep adem en blaast rustig uit. In en uit.

Kom even op adem, jongens.

‘Jezus, die gasten zijn helemaal de weg kwijt.’ Niels’ normaal zo stoere stem klinkt hees, afgeknepen. Echt een groentje nog.

‘*Sangue! Blood, blood.*’ De eerste Italiaan wijst met trillende handen richting de duisternis. ‘*So much blood.*’

Frank knipt zijn zaklamp aan en richt het felle licht de inktzwarte duisternis in. Naast hem doet Niels hetzelfde; aan het rammelende apparaat merkt Frank dat de jonge agent nu zelf ook staat te trillen.

Zie je wel. Grote mond, klein hartje.

‘*Occhi. Occhi rossi!*’ ratelt de tweede man.

‘Okkie? Wat is okkie?’ vraagt Niels.

Frank spreekt geen Italiaans maar weet donders goed wat ze bedoelen.

Ogen. Rode ogen.

‘Jij blijft bij ze,’ zegt Frank terwijl hij een eerste stap zet, van het wegdek de bosjes in.

‘Heb jij een gaatje in je hoofd?’ vraagt Niels. ‘Je denkt toch niet dat ik jou alleen laat gaan?’

‘Ze gaan ons alleen maar in de weg lopen,’ zegt Frank zonder Niels aan te kijken. ‘Hou ze kalm. Als ik je nodig heb, dan roep ik je.’

‘Begrepen.’

Zo, die geeft zich snel gewonnen.

Frank kan het hem niet kwalijk nemen, die toeristen hebben duidelijk iets gezien wat ze de rest van hun leven niet meer van zich af kunnen schudden. En als hij dat Niels nog even kan besparen, offert hij zichzelf graag op. De jonge hond mag dan een grote mond

hebben, maar hij heeft nog weinig meegemaakt in het leven. Geen grote tegenslagen, geen grote liefde. Geen dood in de ogen gestaard.

Frank stapt in zijn eentje dieper en dieper de duisternis in. De trillende, paniekerige stemmen van de Italianen sterven met iedere stap verder weg. De natte sneeuw kraakt onder zijn voeten, met de dunne streep licht van zijn zaklamp houdt hij iedere vierkante meter om zich heen in de gaten. Hij probeert zichzelf moed in te praten.

Het kan nog iets anders zijn. Een vreselijk ongeluk. Een wolf die een hert gegrepen heeft. Laat het niet waar zijn. Alsjeblieft, laat het niet waar zijn.

Hij was erbij, ruim veertig jaar geleden. Frank herinnert zich de ontredde na de eerste vermissingen nog als de dag van gisteren. De paniek toen de lichamen een voor een werden teruggevonden. De wilde theorieën die in mum van tijd de ronde deden. Theorieën die nog niet eens in de buurt kwamen van de gruwelijke werkelijkheid.

Rode ogen. Gloeiend in de duisternis. Frank heeft ze zelf gezien toen hij zo oud was als Niels nu, en ze branden nog altijd door tot in zijn nachtmerries. Hij heeft het nooit aan iemand durven vertellen, aangezien de arme drommels die probeerden te verwoorden wat ze hadden gezien door het hele dorp voor gek werden verklaard. Zelfs Josje had hij in die veertig jaar niet in vertrouwen genomen. Misschien had hij het zichzelf ingebeeld?

Daar. Sporen in het modderige laagje sneeuw. Hier heeft vannacht nog een gevecht plaatsgevonden. Frank zoekt met zijn zaklamp om zich heen, maar vanbinnen weet hij precies welke kant hij op moet.

De ingang naar de mergelgrotten is vlakbij.

Met iedere stap die Frank richting de grotten zet, zinkt de moed hem verder in de schoenen. Hij denkt terug aan de idioten die de bizarre zaak toen al wist aan te trekken. Als vliegen op verse stront kwamen ze erop af. Hij zal mensen met morbide fascinaties nooit van zijn leven begrijpen, daar is hij inmiddels wel achter. De vreemde verhalen rondom de mergelgrotten zijn door die idioten steeds verder uit hun verband getrokken, waardoor een gruwelijke, onopgeloste politiezaak door de jaren heen is vergroeid tot een nationale mythe, en later een internationale legende.

Zelfs de lokale middenstand was erop ingesprongen. Wat begon met sleutelhangers en t-shirts mondde uit in dat wanstaltige dorpsfeest dat ieder jaar wordt gegeven, uit ‘eerbied’ voor ‘het monster van Schin op Zand’. Duizenden mensen kwamen er door de jaren heen op af. Er werd zelfs een standbeeld voor neergezet, midden op het dorpsplein. Gelukkig neemt de populariteit van die oneerbiedige verkleedpartij al jaren af, maar er komen nog steeds van heinde en verre ramptoeristen op af. Uit Italië, bijvoorbeeld.

Frank bevriest. Bloed. Een donkerrood spoor door de glinsterende sneeuw. Het verdwijnt de mond van de mergelgrot in. Een telefoon met gebarsten scherm ligt ernaast – die Italianen zijn nog harder geschrokken dan Frank al dacht. Hij volgt het spoor met zijn zaklamp, twijfelt of hij om versterking gaat vragen.

Het kan nog steeds een roofdier zijn. Misschien is het vals alarm.

Frank weet dat hij zichzelf voorliegt. Hij trekt zijn wapen en gaat voetje voor voetje de mergelgrot binnen. Het is muisstil, en aardedonker. Het spoor wordt dun-

ner, de toevoer van bloed raakt duidelijk opgedroogd. Franks gespannen ademhaling galmt door de verlaten grotten. Het spoor is al bijna niet meer te zien als Franks ademhaling stopt.

Zijn schreeuw echoot secondelang na.

Trillend richt hij zijn zaklamp op het lichaam dat met dik slijm aan de wand van de grot is vastgeplakt. Het hoofd is er bruut afgerukt, is nergens meer te bekennen.

Frank tolt op zijn benen. Waarom moet hij dit nog meemaken?

Met trillende handen pakt hij zijn porto.

‘Centrale, dit is tien-zestien. Stuur alles wat je hebt. En bel burgemeester Pleisterman wakker.’

Franks maag krimpt samen als hij nog eens goed kijkt naar de verschroeide huid waar het hoofd van de romp is getrokken.

Hij is terug.

2

‘Het sneeuwt,’ zegt David.

Was het maar zo. Dikke regendruppels spatten tegen de ramen.

‘Misschien ga ik zo wel een sneeuwpop maken,’ zegt David. Hij glimlacht naar zijn dochter Ella. Haar ogen zijn halfgeopend. Een straaltje kwijl sijpelt uit haar mond. Het beademingsapparaat sist met iedere stoot lucht die het in Ella’s longen pompt. Haar rechterwijsvinger trilt bij iedere ademhaling.

David staart naar de grijze luchten buiten, het ijskoude water dat met bakken naar beneden komt. Hij kan zich niet herinneren wanneer hij het voor het laatst heeft zien sneeuwen.

‘Het blijft een mooi gezicht.’

David pakt Ella’s hand en streelt door haar haar. Haar stem klinkt nog kristalhelder door in zijn hoofd.

Beloof me dat je blijft zoeken, papa.

Gevolgd door die andere stem.

Die hete adem.

Die nachtmerrie.

Nee, David. Ze is van mij.

David kijkt diep in de halfopen ogen van zijn comateuze dochter.

‘Zeg me dan waar je bent, koekie. Ren niet bij me weg.’

David laat Ella’s hand los en zakt terug op de oncomfortabele ziekenhuisstoel. Hij slaat zijn armen over elkaar, sluit zijn ogen.

Slapen, jongen. Al is het maar een kwartier. Ga naar haar toe. Vind haar.

Het gepiep van de hartmonitor, het gesis van de beademingsmachine, de ratelende karretjes van de verpleegsters op de gang. Het lukt David niet om tot rust te komen. Hij schuift onrustig heen en weer op de stoel.

Doe het. Voor haar.

Dit wordt niks. David overweegt om nog een beetje te nemen. Het zilveren pillendoosje brandt in zijn zak.

Slecht idee.

Hij neemt te veel de laatste tijd. Straks ligt hij hier naast Ella en kan hij haar helemaal niet meer helpen.

‘Hallo David,’ klinkt een vrouwenstem vanuit de deuropening.

David kijkt op, schrikt.

‘Dag Mirjam.’

Hoelang is het geleden dat hij zijn ex gezien heeft? Wanneer is ze hier voor het laatst geweest?

‘Maak ik je wakker?’ vraagt Mirjam.

‘Nee, ik... nee,’ zegt David.

Mirjam kijkt niet naar haar dochter. Ze blijft ongemakkelijk in de deuropening staan.

David neemt zijn ex in zich op. Ze ziet er goed uit. Smaakvolle kleding. Stijlvol kapsel. Een vrouw die haar leven heeft opgepakt en is doorgegaan. Maar haar ogen

verraden een diep verdriet dat nooit gestild kan worden. Ogen die het raam uit staren, naar de regen die nog altijd hard tegen de ramen slaat.

‘Je ziet er goed uit,’ zegt David.

‘Dank je,’ zegt Mirjam. ‘Jij...’

‘Doe geen moeite,’ zegt David.

‘Eet je wel goed?’

‘Genoeg.’

‘Ronald zei dat je een zaak hebt opgelost.’

‘Mijn partner heeft het zware werk gedaan.’

‘Dat ik de dag nog mag meemaken dat jij iemand anders de credits geeft.’

‘Ja, ik ben er zelf ook verbaasd over.’

Mirjam glimlacht moeizaam. Ze kijkt naar haar schoenen.

‘Ik werd gebeld. Door dokter Schouten,’ mompelt Mirjam.

‘O?’

‘Hij, eh... Het is het hele team opgevallen dat je vaak bij Ella op bezoek bent de laatste tijd.’

‘En?’

‘Heel vaak. Te vaak. Bijna iedere dag. Alsof je elke vrije minuut bij haar wil zijn.’

‘Dat is overdreven.’

Het is niet overdreven.

‘Wat is er met je aan de hand?’ Mirjam kijkt David voor het eerst recht aan. Haar groene ogen doorboren zijn ziel.

Precies die van Ella.

‘Ik doe niks verkeerd,’ zegt David.

‘Ze ligt hier al tien jaar,’ verzucht Mirjam. ‘Waarom ben je nu... Waar ben je nou mee bezig?’

Heel even wordt David besprongen door een krank-

zinnige gedachte. Zal hij het haar vertellen? Zal ze hem geloven?

Ik heb haar gezien. Ze is er nog. Een klein meisje van nog geen acht jaar oud, gevangen in een wereld buiten de onze. Ik moet haar helpen. Wij moeten haar helpen. Ze kan het niet alleen.

David wrijft zonder erbij na te denken over zijn arm. De plek waar Ella hem vastgreep toen hij haar zag in zijn droom. De plek waar, toen hij wakker werd, nog steeds vijf rode brandwonden nagloeiden. Haar vingerafdrukken, als bewijs dat hun ontmoeting zich niet in zijn hoofd heeft afgespeeld. Hij koestert de littekens, die met de dag minder zichtbaar worden.

David krijgt een droge mond. Hij schraapt zijn keel en hijst zichzelf uit de stoel.

Ze verklaart je voor gek.

‘Mirjam, ik moet je iets vertellen... Ik...’

David voelt zijn telefoon trillen. Tess.

‘Deze moet ik nemen,’ zegt David zonder Mirjam nog aan te kijken. ‘Ja?’

‘We moeten naar Amsterdam, zo snel mogelijk,’ klinkt de stem van Tess. ‘Waar ben je?’

‘Bij Ella.’

Een gefrustreerde zucht aan de andere kant van de lijn.

‘Zorg dat je klaarstaat bij de ingang.’

David stopt zijn telefoon weg en pakt zijn jas.

‘Ik moet gaan,’ zegt hij tegen Mirjam.

‘Ik maak me zorgen, David,’ zegt zijn ex. ‘Dit is niet gezond.’

‘We hebben het er nog wel over.’

‘Wanneer?’

‘Ik bel je.’

David geeft Ella een kus op haar voorhoofd en stapt langs Mirjam de kamer uit. Als hij op de gang staat draait hij zich nog een laatste keer naar haar om.

‘Goed je te zien, Mirjam.’

Hij meent het.